

З людьми і для людей

Тяжкі кровопролитні бої йшли за столицю Австрії Відень. Справжній героїзм і проявляв у них і взвод молодшого лейтенанта Юрченка. Усі бійці, у числі яких був і стрілок Микола Зелінський, діяли чітко, швидко просувалися вперед хоч довелося брести часом по шию в холодній весняній воді. Ворог поливав і поливав смертоносним вогнем. Один за одним гадали Миколіні побратими. Від взводу живими залишилися 6 бійців. А попереду були ще запекліші бої...

Коли розпочалася Велика Вітчизняна війна, Миколі Зелінському виповнилося тільки 14 Сім'я його жила у Великій Яблуньці Житомирської області. Село було дійсно великим. Навпіл його розділяла залізниця. Отже, фашисти об'явилися в ньому відразу. Зелінські переїхали в Ольхівку, ідо була в районі віддаленим населеним пунктом. Батьки сподівалися, що сюди у глухомань - фашисти не дістануться, надіялися, що війна триватиме недовго. Та де - там. Навесні 1942-го і тут, зробивши облогу, забрали в Німеччину майже всю молодь. Потрапив у неволю й Микола.

Той день і понині згадує, як один з найстрашніших у своєму житті. Крик, плач матерів. Пронизливий стрекіт автоматних черг фашистів, які на ходу розстрілювали тих, хто вирішив не покоритися, тікав від вагонів. У кожен з них набивали" сотні хлопців дівчат.

Випало Миколі працювати на хазяїна аж в Австрії. Фермер-господар ставився до полонених-рабів не жорстоко. Йому в першу світову війну теж довелося перебувати в полоні. Побоїв, знущань особливих не було, але працювати доводилось до сьомого поту і в дощ, і в спеку, і в заметіль...

У березні 1944-го полонених визволили радянські бійці. А вже 3 квітня польовий військкомат призвав Миколу Зелінського на військову службу. Став він бійцем 200-го запасного стрілецького полку 1-го Українського фронту, яким командував Жуков. Спочатку виконував обов'язки. перекладача: знав російську й німецьку мови, а через кілька місяців відправили на передову.

Додому Микола Зелінський повернувся в 1951 році. По закінченню війни його служба ще тривала 6 років. 6 місяців і 18 днів. Сім'я на той час жила в Сарнах. Батько - Петро Якович воював у партизанському з'єднанні Ковпака. Коли його розформували, направили на роботу в Сарни. Працював П.Я. Зелінський ковалем у Сарненській дистанції колії. Хотів забрати до себе й сина Миколу. Але йому запропонували роботу в депо. Погодився. Паровози запали е душу ще з дитинства. Саме зони тягнули поїзди залізницею, що проходила через рідне село.

Працював кочегаром, а згодом - помічником машиніста. Направили у Львів на курси машиністів паровоза. У депо надходила нова техніка. На той час це були тепловози. Не пас,задніх Микола Петрович, у числі перших зумів "пересісти" на тепловоз Сорок років віддав М. П. Зелінський роботі в депо. Вона тут,не з легких, але виконував її завжди на совість, був прикладом для молоді. Його ім'я назавжди ввійшло в історію Сарн не тільки як кращого залізничника 50-30 років, а й людини, яка-була в гущі громадського життя. Виходив на суботники, недільники, був нештатним ревізором у пасажирських поїздах. . Тринадцять років Микола Петрович був, наприклад, головою загальношкільного батьківського комітету спочатку СШ № 1, а потім і СШ № 5. Разом із залізничником Олегом Мироновичем Обоїстою організовували для дітей міста цікаві поїздки, екскурсії, зустрічі з ветеранами війни та праці. Немало вони зробили й для зміцнення матеріальної бази шкіл, Скажімо, Микола Петрович брав активну участь у оформленні в СШ № 5 кімнати бойової слави. Патріотичному вихованню школярів приділяв особливу увагу, По можливості не пропускав тоді жодної телепередачі "Служу Радянському Союзу". Дивлячись одну з них, не повірив своїм очам, У кадрах кінохроніки про Велику Вітчизняну побачив дуже знайомі місця. Покликав до телевізора домочадців. Хотів, щоб і вони побачили, де проходив з боями. Та що це? На екрані крупним планом його - Миколи

- обличчя. Він по шию у воді... Передачу цю, звісно, дивилося-немало сарненців. Не один упізнав молодого М.П. Зелінського. У числі їх був і тодішній райвійськком...

Зараз Микола Петрович на заслуженому відпочинку. Та не сидиться йому вдома. Очолює ветеранську організацію депо, бере активну участь, у роботі районної ветеранської організації. І дай Бог здоров'я цій добрій, безкорисливій людині, натхнення для нових хороших справ, яких на його рахунку не десятки, а сотні.

Катерина ІВАНЧУК.